

Geloven in Generaties 3. Het Gezin van God

Mar. 3,31-35 – preek – NGKO – 26-7-2015

Inleiding

'Iedere generatie wordt zelfstandig door God aangesproken', was de stelling in de eerste preek in deze serie..

Samuël wordt rechtsreeks door God aangesproken.

En Samuël had voor zichzelf tijd nodig om de stem van God voor zichzelf te herkennen.

Hij kreeg die ruimte ook van God.

Pleegvader Eli, helpt hem op gang, maar meer niet.

Zo is het ook voor ons.

Iedere generatie gaat zijn zelfstandige weg met God!

Je kunt niet naar je ouders blijven luisteren.

Ook niet als het om geloof gaat.

Iedere generatie moet voor zichzelf de stem van God leren begrijpen.

Daar moeten de oudere generaties tijd en ruimte voor laten.

Voor iedereen is die 'stem van God' ook weer anders, leren we uit de bijbel.

Een droom, een nachtmerrie soms, een stem, een gevoel, een gedachte.

'Wat mogen wij dan voor boodschap van God verwachten?

Hoe ziet zo'n bijzondere boodschap eruit voor ons?'

Was de vraag in de tweede preek.

Nou en dan blijkt dat de boodschap van God aan ons heel bijzonder is, maar dat we die allang hebben gehad.

We hoeven daar niet meer op te wachten.
 Op iets bijzonders: een teken, een droom, de stem van God.
 Het kan ons allang duidelijk zijn hoe God tegenover ons staat.
 De Heer Jezus tekent daar een ontroerend plaatje van met de gelijkenis van de verloren zonen.
 Vader houdt zielsveel van zijn beide zonen.
 Zelfs al houden zij niet zo van Hem.
 Zo houdt Vader ook zielsveel van ons.
 Zelfs al houden wij nog niet zo van Hem.
 De komst van de Heer Jezus naar ons toe,
 is de mooiste boodschap die we van God de Vader kunnen krijgen.
 En die boodschap hebben we allang doorverteld gekregen
 In zijn komst zien we God hart voor ons.
 Je zou zeggen daar hoeft God toch niets meer aan toe te voegen.
 Als Hij eenmaal op die manier: 'Ik hou van jullie' heeft gezegd.
 Wat kan Hij daaraan dan nog aan toevoegen?
 Wat is de overtreffende trap van 'Ik hou van jullie'!?
 Is er nog een teken aan de wand, een droom of een stem voor ons nodig?
 Wij hebben van jongs af aan een heel bijzondere boodschap van God.
 Net zoals als we van jongs af aan al een bijbeltje hebben
 Weet je nog hoe dat eerste bijbeltje voelde?
 Ja, zo bijzonder moet het eigenlijk blijven.

Vandaag verder met de vraag:
 'Hoe kan het dan dat zo'n geweldige boodschap -wat dat is het-
 tegenwoordig veel minder lijkt over te komen bij een groot deel van de
 jongere generaties?'
 Die hebben er meer moeite mee.
 Want het zijn vooral zij die de kerken verlaten.

Het probleem?

Wat is het probleem?
 Ligt het aan de jongere generaties? Zijn die niet zo goed in geloven?
 Ligt het aan de oudere generaties?
 Blijven die teveel in hun eigen geloofsstijl hangen?
 Ligt het aan de ouders van tegenwoordig?
 Doen die er thuis te weinig aan?
 Moeten we de geloofsopvoeding heel anders aanpakken in onze gezinnen?
 Hoe keek de Heer Jezus eigenlijk tegen het gezin aan waar Hij uitkwam?
 Laten we dat eens lezen.

[Lezen: Mar. 3, 31-35; eventueel ook vs. 20 en 21]

Gods gezin

Schokkend hè!
 Dat zeg je toch niet zo.
 Dat vinden wij zelfs in de 21e eeuw.
 En toch verwachten wij niet hetzelfde van onze kinderen dan in Jezus' tijd.

We vinden het normaal dat ze zelfstandig worden, de deur uitgaan en hun eigen weg gaan.

Dat ze dan niet meer zoveel thuiskomen.

Dat wij en zij op den duur dan meer tijd doorbrengen met vrienden en kennissen dan met onze ouders en onze kinderen.

In het Joodse volk is dat al iets anders.

In ieder geval in orthodoxe gezinnen kom je daar thuis met sabbat.

Beetje de Gelderse Vallei: zondags uit de kerk koffiedrinken bij je ouders!

Maar in Jezus' tijd klonk dit de mensen niet alleen als 'toch wel schokkend' in de oren,

maar als grof en zelfs als schandelijk.

In die tijd hoorde familie nog veel meer bij elkaar.

Je bleef vaak bij elkaar wonen in één grote familie.

Vaak werkte je ook allemaal samen in hetzelfde familiebedrijf.

En dus was je in eerste instantie loyaal aan je familie,

De lokale onderafdeling van volk van God.

Zeker in Israël was het bloedbanden voor alles.

Dus als je familie je wil spreken...

Precies!

Dit is geen uitzondering.

Een zeldzaam moment van stress bij de Heer Jezus die er nu eens écht uitkomt.

De Heer Jezus had het tenslotte erg druk op dat moment.

Maar zo is de Heer Jezus niet: Hij zal nooit op die manier een misser maken!

Hij is zijn familie hier niet geïrriteerd aan het te schofferen.

Hij geeft hier heel bewust een boodschap af.

Dat had hij al eens eerder gedaan als jongen van twaalf

Hij was al drie dagen vermist, tenminste voor zijn ouders en dan zegt Hij:

'maar wist u niet dat ik in mijn Vaders huis moest zijn?' (Luk. 2,49)

Klinkt ook zo brutaal.

En later als een vrouw Hem toeroept:

'Gelukkig de schoot die u gedragen heeft en de borsten waaraan u gedronken hebt!' Dan antwoordt Hij:

²⁸: *'Gelukkiger zijn zij die naar het woord van God luisteren en ernaar leven.'* (Luk 11:27-28)

Weer denk je, nou zeg!

Je mag toch wel een positieve uitspraak over je moeder toelaten, toch?

Maar de Heer Jezus maakt in alle drie gevallen iets duidelijk:

'Ik kan niet doen alsof er niets aan de hand in onze gezinnen en dat eigenlijk best wel goed gaat als we ons best maar willen doen.

Het gaat niet goed in de gezinnen.

Zelfs niet in mijn familie, die snappen niet eens wat ik aan het doen ben.

Ik kan niet gewoon doorborduren op onze bestaande familierelaties.

Ik moet eerst helemaal opnieuw beginnen.

Ik ben gekomen met een andere roeping en een andere missie, die dwars door de familiebanden heen breekt.

Mijn familie, ja alle menselijke gezinnen hebben verlossing nodig
 Het kan alleen goed komen in de gewone gezinnen, in het normale
 familielevens, zelfs in mijn eigen menselijke familie, als we in Gods Gezin –dat
 is de geestelijke familie, van alle gelovigen samen –weer Gods wil leren doen.
 Daar heeft Hij het steeds over:
 Ik moet Gods wil doen en jullie moeten daar ook weer aan leren
 gehoorzamen.
 En dat kan alleen dicht bij Mij,
 Laat je door mij verlossen!
 Als je dan van mij leert en naar mij luistert.
 Ontstaat dan om mij heen vanzelf een nieuwe geestelijke familie:
 Broers, zussen, zelfs moeders en vaders.
 Luisteren naar de wil van God is doorslaggevend voor kunnen geloven,
 en geloven is doorslaggevend voor kunnen gehoorzamen aan God.
 Die spannende combinatie van geloven en leren gehoorzamen kun je alleen
 leren in het grote Gezin van God,
 De gemeente van Christus!
 En wat je daar geleerd hebt neem je vandaar weer mee naar huis!
 Naar je eigen gezin en je familie.
 Het begint in de gemeente!
 Dat leert de Heer ons hier!
 Het is dus andersom dan wij soms denken: niet onze voorbeeldige gezinnen
 vormen samen een hechte gemeente,
 maar een hechte gemeente helpt onze gezinnen verder.
 Oftewel: alles wat in Eden verloren is gegaan in de gewone gezinnen,
 wordt teruggewonnen in Gethsemané in het Gezin van God door onze broer
 Jezus.
 Alle gewone families hebben verlossing nodig.

Het ideale gezin?

Ik vroeg zonet: hoe kan het toch dat geloven de jongeren generaties zo
 moeilijk af lijkt te gaan?
 Moeten we het anders aanpakken met onze geloofsopvoeding?
 Waarschijnlijk wel, maar dat is niet het probleem.
 We moesten sowieso van onze eigen inbreng niet teveel verwachten.
 Er bestaan in de bijbel geen voorbeeldige gezinnen.
 Iemand schreef zelfs: er is daar in de bijbel geen enkel voorbeeld van te
 vinden.
 In alle gezinnen die daar voorbij komen is er van alles aan de hand.
 Kain vermoordt zijn broer Abel.
 Sem, Cham en Jafeth zijn verlegen met hun dronken vader en Cham slaagt er
 zelfs helemaal niet in daarmee goed mee om te gaan.
 Tussen de broers Jakob en Esau is het een leven lang mis.
 En Itschak en Rebekka zijn geen goede ouders voor hen.
 En ook in het gezin van Jakob gaat het weer fout:
 Jakob trekt Jozef voor en Jozef krijgt wel een bijzondere positie van God,
 maar heeft dan nog niet de wijsheid daar goed mee om te gaan.
 En zo gaat het maar door.

De vader van de richter Gideon geeft toe aan de Baälsdienst.
 En weer een hele tijd later, weet zelfs de rechtvaardige koning David niet goed om te gaan met zijn vrouw, dochter en zonen.
 En zo gaat het maar door...
 Tegen het einde van de Oude Testament is het zelfs een morele puinhoop in bijna allen gezinnen van Israël.
 En zelfs het gezin waarin de Heer Jezus opgroeit is geen voorbeeldig gezin.
 Dat is in tegenspraak van wat er in de kerkelijke traditie soms van maken.
 De heilige familie was niet zo heilig.
 Zij begrijpen er soms niets van.

Denk je dat het voor onze gezinnen anders is?
 Dat wij op eigen kracht voorbeeldig gezinnen kunnen worden,
 die precies weten hoe we het moeten aanpakken met onze geloofsopvoeding.
 En als we dat nu maar goed doen, het dan allemaal goed komt.
 Ik denk het niet hoor, net zoals in de Bijbel zijn er ook onder ons geen voorbeeldige gezinnen.
 Geloofskracht kun je niet halen uit een goede opvoeding,
 Die haal je allereerst bij de Heer Jezus,
 Die krijg je van zijn Geest in het midden van Gods Gezin, de gemeente van Christus.
 En vanuit die grote, verlost familie:
 Die geestelijke vaders en moeders en die broers en zussen en oom en tantes
 Wordt je gewone familie ook verlost en leert die ook geloven.
 Weet je nog: 'Wat in Eden verloren ging, wordt in Gethsemané teruggewonnen.'

Het probleem

Terug naar het probleem
 Maar waarom lijkt geloven tegenwoordig dan zo veel moeilijker dan eerder?
 Ligt dat aan de jongere generatie?
"Onze jeugd heeft tegenwoordig een sterke hang naar luxe, heeft slechte manieren, minachting voor het gezag en geen eerbied voor ouderen. Ze geven de voorkeur aan kletspraatjes in plaats van training. Jonge mensen staan niet meer op als een oudere de kamer binnenkomt. Zij spreken hun ouders tegen, houden niet hun mond in gezelschap, ... en tiranniseren hun leraren",
 schreef iemand.
 Nou leer zulke mensen maar eens geloven, denk je dan.
 Inderdaad! Maar dat geldt dat voor alle mensen.
 Want dit is een citaat van de filosoof Socrates van 2500 jaar oud.
 Oudere generaties hebben het altijd al moeilijk gehad met de jongere generaties, gewoon omdat het mensen zijn.
 En mensen zijn een moeilijk slag als het om geloven gaat en niet alleen daarom.
 Maar ik geloof niet dat het speciaal aan de jongere generaties ligt.

Ligt het dan aan de oudere generaties?

Houden ze zo vast aan hun eigen gewoonten dat het daarom niet meer over komt bij de jongere generaties.

Zij houden veel te veel vast aan hun muziek en hun soort kerkdiensten. Als we nu maar gaan luisteren naar jongere generaties, naar wat zij graag willen, dan lukt het hen wél te geloven.

Dat denk ik ook niet.

Mijn ervaring is dat de meesten uit de jongere generaties het zelf ook niet weten als je hun vraagt wat er anders moet.

Het overkomt hun gewoon.

En dat wat sommigen voor het probleem aanzien:

de muziek, de stijl van de kerkdiensten en zo, het echte probleem nog niet is.

En dat je dat nu wel allemaal met elkaar kunt gaan veranderen:

andere diensten, andere muziek, andere manieren om de boodschap over te brengen. Maar na een tijdje zal dat ook niet de oplossing blijken te zijn.

Want de jongere generaties, hebben net zoals de oudere, ook niet de wijsheid in pacht als het om geloven. En het zit 'm niet alleen in de vormen. Als je nu maar een paar knopjes anders zet dan gaat het wel weer goedkomen.

Moeten we naar jongeren luisteren?

Jazeker, maar net zoals naar een kanarie.

Vroeger namen mijnwerkers een kanarie mee de mijn in.

Niet omdat ze zo van huisdieren hielden, het was hun alarmsysteem.

Een kanarie is nl. veel gevoeliger dan een mens voor veranderingen in het luchtsamenstelling.

Werd de lucht in de mijn slecht, dan ging de kanarie al snel van zijn stokje.

En konden de mijnwerkers maken dat ze weg kwamen.

De jongere generaties zijn onze waarschuwkanaries.

Als zij van hun stokje gaan en hun geloof dreigen kwijt te raken.

Zegt dat niet, dat de oudere generaties helemaal verkeerd bezig zijn,

Of dat de jongeren een slechter slag gelovigen zijn, maar dat de omstandigheden veranderd zijn.

En omdat jongeren daar gevoeliger voor zijn, gaan zij het eerst onderuit,

Ouderen pas later, die hebben zich al wat aangepast.

En houden het dus langer vol

Maar als zij niet oppassen gaan zij op termijn ook onderuit.

Conclusie

Lieve geloofsfamilie,

Vaders en moeders, oom en tantes en kleinere broers en zussen in Jezus Alarm!

Er dreigt gevaar voor onze hele geloofsfamilie.

Dat merk je het eerst aan onze gevoelige jongeren, zij gaan het eerst onderuit. En zo waarschuwen zij ons allemaal.

Daar mogen we hen wel dankbaar voor zijn.

Goed om met hen te praten, maar zij zullen waarschijnlijk de oplossing niet kunnen geven.

Zij kunnen de situatie wel aanvoelen, maar nog niet overzien.

Daarvoor heb je weer de ervaring van de ouderen nodig.

Maar die voelen het weer niet zo goed aan wat er nu speelt.

Duidelijk is dat de omstandigheden voor geloven weer slechter geworden zijn.

En dat jongere en oudere generaties samen, het gezin van God, de Heer nodig hebben om daar zicht op te krijgen.

Dat allereerst!

Samen bidden om de leiding van de Geest.

Samen leren van de Heer Jezus en dus de Bijbel openen.

En samen leren van elkaar.

De gevoelige jongeren van de ervaren ouderen: wat zou het kunnen zijn?

De ervaren ouderen van de gevoelige jongeren: hebben wij het goed gezien?

Jullie kunnen dat aanvoelen.

En samen leren van de Heer, onze grote broer in Gods gezin, de gemeente.

'Hoe kunnen we in deze omstandigheden God wil blijven doen.

En hoe kunnen we het volhouden?

Wat is daarvoor nu nodig Heer?'

Misschien moeten we daar sommige van onze gewoontes wel voor veranderen,

Zodat er in Gods gezin meer ruimte komt voor onderling gesprek.

Want als wij in onze tijd opnieuw samen moeten en willen leren wat Gods wil is.

Ja, dan moet daar ook ruimte voor zijn.

En alleen zo, dicht bij de Heer, als geestelijke familie, samen!

Kunnen we opnieuw leren standhouden door zijn kracht.

Amen.